

ad den Vej hurtigere vilde opnaa at faa Spørgsmaalet om sin Fremtid afgjort end gennem Sagsanlæg mod Justitsministeriet, hvilken Sag sandsynligvis vilde blive ført frem for Højesteret. Heri var Bernings Svoger enig.“ Ministeren siger altsaa: „Naar man ikke straks meddelte Berning fri Proces“ — dette „straks“ kan i alt Fald ikke betyde: straks, da han blev indespærret, thi i det Øjeblik havde Partiformændene overhovedet ikke konfereret med Ministeren, det skete først ca. 3 Uger senere, omkring den 18.—19. November. „Straks“ kan altsaa ikke betyde: straks, da han blev indsat, og det var egentlig paa det Tidspunkt, han burde have haft Bevillingen til fri Proces, naar Ministeren ikke selv vilde anlægge Sag. Jeg er derfor ikke rigtig klar over, hvad det betyder; hvis det skal referere sig til det formelle; at han først senere søgte om fri Proces, forstaar jeg heller ikke, for vil Ministeren ikke give ham en Redegørelse og ikke selv bringe Sagen frem for Domstolene, burde Ministeren straks, da Berning blev sat ind, have givet ham fri Proces. Naar det siges: „Heri var Bernings Svoger enig“, staar jeg overfor en Gaade. Naar en Arbejdsmand kommer op til en Minister, og Ministeren siger til ham: Vi skynder os med at faa Sagen frem for Domstolene, for vi maa have en Domstolsafgørelse, og hvis jeg faar mit Lovforslag hurtigt igennem, kan vi faa Domstolsafgørelsen langt hurtigere, end hvis vi gaar frem efter de nu-gældende Regler — og hvis Ministeren ikke tilføjer: Men jeg vil gøre opmærksom paa, at det Lovforslag, jeg fremsætter, gaar netop ud paa at faa Deres Svoger indespærret, saa kan jeg godt forstaa, at Manden siger: Naa, ja, det maa jeg være enig i. Hvis Ministeren derimod siger: Jeg har fremsat et Lovforslag, som netop gaar ud paa at faa *det* gjort lovligt, som efter fleres Mening er ulovligt, forstaar jeg ikke Svogerens Standpunkt, da Svogeren netop har kæmpet meget energisk for at faa vedkommende Mand ud og har paataget sig Ansvaret for ham ved at ville tage ham i sit Hus.

Paa dette Punkt foreligger der en Kompetenceoverskridelse fra den højtærede Ministers Side, idet han har forholdt vedkommende Mand hans Ret til at gaa til Domstolene. Det forekommer mig, at den højtærede Minister maa have en meget stærk Fysik og maa kunne bære et meget stort Ansvar, thi naar han nægter denne Mand — som har siddet inde i to Aar, og som den Dag, han skal løslades, faar Med-

delelse om, at nu skal han spærres inde, rimeligvis paa Livstid, og trods sine gentagne Protester kun faar Svar, der gaar udenom Spørgsmaalet og gennem omtrent seks Uger overhovedet ikke kan faa sin Sag for Domstolene og endnu den Dag i Dag faktisk ikke har faaet sin Sag for Domstolene, uagtet den nu bliver fremskyndet — naar han nægter denne Mand hans soleklare Ret, nemlig at faa Sagen for Domstolene, synes jeg, Ministeren udsætter sig for et stort Ansvar; i Begyndelsen af December blev det jo meddelt Ministeren, at hans Tilstand var betænkelig, man frygtede, han vilde falde sammen.

Jeg mener altsaa, at den højtærede Minister har traadt visse almene Grundsatninger under Fødder. Jeg skal ganske bortse fra, at han har indespærret vedkommende, hvis Ministeren mener at Hjemmel hertil. Men hvad Ministeren efter min Mening ikke har Hjemmel til, er at nægte ham en Forsvarer, hvad man giver alle, op til de største Forbrydere og ned til dem, som kun skal have en ganske ubetydelig Straf. Jeg mener, at Ministeren har overtraadt dette, som er et elementært Krav, hos os og andetsteds, og samtidig har overtraadt det elementære Krav, at man ikke kan hindre en Borger, ligegyldigt, hvor stor en Forbryder han er, i at faa sin Sag for Domstolene. Ministeren har heller ikke søgt at gaa andre Veje, men det bliver jo Ministerens Samvittigheds Sag at afgøre, om han mener, han kunde have gaaet andre Veje. Men hvis Domstolen skulde give Ministeren Medhold i, at han med Rette har indespærret vedkommende, haaber jeg alligevel, at Ministeren vil tage det Spørgsmaal op, om han overfor denne Mand behøvede at benytte den Hjemmel, han har, eller om andre Veje staar aabne.

Naar Sagen nu foreligger saaledes, forekommer det mig, at man maa være betænkelig ved at gaa til en ekstraordinær Lovgivning vedrørende et civilretligt Begreb, en Lovgivning, der vil gribe dybt ind i Borgernes Rettigheder, gribe ind i de end-og blot mistænkte Borgers Rettigheder, og som vil give Administrationen større Myndighed end nødvendigt uden at skabe en virkelig effektiv Beskyttelse overfor Forbrydere. Hele Spørgsmaalet angaaende det civilretlige Begreb maa nøje undersøges, og det saa meget mere, som den Kommission, der i sin Tid var nedsat, og som var fælles for Danmark, Norge og Sverige, ikke turde gaa til dette vide Begreb. I Sverige gik man saa vidt, at man tog